

gende i en af staterne og foretagende i den anden stat, international trafik, statsborger, og kompetente myndighed.

Stk. 2 bestemmer, at med mindre andet følger af sammenhængen, skal alle udtryk, der ikke er defineret i overenskomsten, have den betydning, de har i skattelovgivningen i den stat, der skal anvende overenskomsten.

Artikel 4

Skattemæssigt hjemsted

Artiklen bestemmer, hvornår en person er hjemmehørende i en stat i overenskomstens forstand. Efter stk. 1, er en person hjemmehørende i en stat, når han er fuldt skattepligtig til denne stat på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde eller ethvert andet kriterium af lignende karakter.

Hvis en fysisk person er fuldt skattepligtig i begge stater i henhold til deres interne lovgivning, fastlægges stk. 2 en række kriterier for, i hvilken stat denne person skal anses for hjemmehørende i overenskomstens forstand. Mens en person således kan være fuldt skattepligtig i begge stater, kan skatteyderen kun være hjemmehørende i én stat i overenskomstens forstand. Dette er nødvendigt for entydigt at fastlægge, hvilken stat der har status som bopælsstat respektive kildestat, og dermed hvilken stat, der har beskatningsretten til de forskellige indkomsttyper. Kriterierne i stk. 2, anvendes i den rækkefølge, de står anført i bestemmelsen.

For »ikke-fysiske personer« d.v.s. juridiske personer, der er selvstændige skattesubjekter, såsom selskaber m.v. bestemmes det i stk. 3, at de er hjemmehørende i den stat, hvor den virkelige ledelsens sæde er beliggende.

Artikel 5

Fast driftssted

Artikel 5 fastsætter, hvornår erhverv, som en person hjemmehørende i den ene stat udøver i den anden stat, er af en sådan karakter, at den kan anses for udøvet gennem et fast driftssted. Foreligger der et fast driftssted, medfører dette, at kildestaten kan beskatte den indkomst der indtjenes gennem dette faste driftssted.

Efter stykke 1 foreligger der et fast driftssted, når et foretagende har et fast forretningssted gennem hvilket foretagendets virksomhed helt eller delvist udøves.

Stk. 2 opregner en række eksempler på hvad »fast driftssted« navnlig omfatter.

Stk. 3 bestemmer, at et bygge-, anlægs- eller installationsarbejde udgør et fast driftssted, hvis det varer mere end 12 måneder.

Stk. 4 opregner en række tilfælde, hvor den udøvede virksomhed er af en sådan karakter, at der ikke foreligger fast driftssted.

Stk. 5 bestemmer, at en virksomhed udøvet gennem en afhængig agent, der har og regelmæssigt udøver en fuldmagt til at indgå kontrakter i virksomhedens navn, udgør et fast driftssted. Hvis virksomheden i forvejen opfylder betingelserne i stk. 1 og 2 for at have fast driftssted, er det ikke nødvendigt at afgøre, om den pågældende agent udgør fast driftssted efter stk. 5. Bestemmelsen i dette stykke er en alternativ test for, om der foreligger fast driftssted.

Stk. 6 bestemmer, at virksomhed drevet gennem en uafhængig agent, ikke udgør fast driftssted, så længe den uafhængige agent handler inden for sin sædvanlige forretningsvirksomhed som agent. Handler han uden for sin sædvanlige virksomhed, vil dette medføre fast driftssted efter stk. 5

Stk. 7 bestemmer, at det forhold, at et moderselskab i den ene stat har et datterselskab i den anden, ikke i sig selv skal medføre, at det ene selskab anses for fast driftssted af det andet.

Bestemmelsen, der er identisk med OECD-modellens, afviger fra den gældende overenskomst. Denne mangler en tidsgrænse for, hvornår bygge- og anlægsarbejder udgør fast driftssted. Endvidere anses udleveringslager for fast driftssted, mens det i den foreliggende overenskomst er dækket af stk. 4's undtagelser fra fast driftssted.

Artikel 6

Indkomst af fast ejendom

Artiklen bestemmer, at indkomst af fast ejendom altid kan beskattes i den stat, hvor den faste ejendom er beliggende.

Artikel 7

Fortjeneste ved erhvervsvirksomhed

Artiklen i den foreliggende overenskomst følger OECD-modellen.

Stk. 1 fastslår den hovedregel, at fortjeneste ved erhvervsvirksomhed kun kan beskattes i bopælsstaten, med mindre virksomheden udøves gennem et fast driftssted i kildestaten. Er dette tilfældet, kan kildestaten beskatte den fortjeneste, der kan henføres til det faste driftssted.

Stk. 2-6 indeholder bestemmelser om opgørelsen af indkomsten i det faste driftssted. Tilsvarende bestemmelser mangler i vidt omfang i den gældende